

Rejserapport Indien 2018

U-landsforeningen Svalerne

Indhold:

1. Indledning.....	2
1.1. Situation i Tamil Nadu.....	2
1.2. Metode og praktiske forhold.....	3
2. CDT.....	4
3. SEAS.....	7
4. RPWO.....	20
5. CPPD.....	29

1. Indledning

1.1. Situationen i Tamil Nadu

Igen i år er Svalerne landet i Tamil Nadu, for at besøge vores partnere og se hvordan arbejdet skrider frem. Allerede i lufthavnen kan vi se at der er blevet moderniseret og renoveret, og de mange nye bygninger vi ser på vores vej fra Chennai til Mahabalipuram, vidner da også om den udvikling der er i gang i hele Indien. Under vores første aftensmad hos en familiedrevet restaurant får vi da også at vide, at vi ikke behøver betale drikkepenge til tjenerne i restauranterne rundt omkring, da lønningsniveauet har hevet sig drastisk gennem det sidste år og tjenerne ikke længere er afhængige af disse. Senest under vores første landsbybesøg ser vi dog også, at det der altid har kendetegnet Indien, nemlig ekstremernes eksistens side om side, stadig gør sig gældende og at udviklingen langt fra har spredt sig til alle dele af det indiske samfund og specielt ikke til de oprindelige folk vi besøger denne dag. Mens dalitterne har fået det synligt bedre, er det specielt Irulaerne, der stadigvæk udgør bunden af et nærmest bundløst samfund. Men mere om det senere.

Modsat de sidste år bliver vi ikke mødt med skrækhistorier om monsunens ødelæggelser, men får derimod at vide, at der har været alt for lidt regn de sidste måneder, hvilket stiller Tamil Nadu overfor en snarlig vandmangel, oveni i den vandknaphed, der generelt hersker i Sydindien. Efter at den populære delstatsminister Jaalalilath døde kort før vores besøg i 2017 og hendes efterfølger blev fængslet under vores besøg, står den nuværende delstatsminister ikke særlig stærk og den gængse opfattelse er da også, at den aktuelle regering mest af alt er en dummy-regering, mens Tamil Nadu effektivt bliver styret fra Delhi og Modis regering. Samtidigt møder vi en udbredt diskurs om at der ikke er meget velvilje overfor Tamilerne fra den nordlige del af Indien og de konservative kræfter, der for tiden hersker i Hovedstaden. Derfor frygter tamilerne også at den fra Delhi planlagte methangasudvinding kommer til at blive en realitet, trods de protester og den modstand tamilerne yder, da dette projekt ville kunne betyde en erodering af jordbundsforholdene i Tamil Nadu, hvilket ville have katastrofale følger for et land, hvis langt største hovederhverv stadig er landbrug. En af de største bekymringer vi møder blandt vores partnere er da også omkring de neo-konservative kræfter der hersker i Hovedstaden og har en hindu-dagsorden – altså en genoplivelse af traditionelle hindu-værdier – der blandt andet betyder en styrkelse af kaste-systemet og dermed en systematisk undertrykkelse af dalitterne og de oprindelige folk. En af konsekvenserne af denne politik er blandt andet at en masse græsrodsorganisationer, der arbejder for kasteløses rettigheder, har fået frataget deres licenser. Noget vores partnere frygter og også er en af grundene til, at vi selv rejser på turist-visum. På den anden side er den moderne udvikling i det unge Indien heller ikke til at stoppe og betegnende er det, at de to bøger der på den seneste store bogmesse i Chennai solgte mest, er en bog fra Ambedkhar imod kaste-systemet og en der taler for ateisme. Dette er så noget af den kontekst, vi har bevæget os ind og navigerer rundt i.

1.2. Metode og praktiske forhold

Igen i år har rejseplanen været meget komprimeret, både af økonomiske og tidsmæssige hensyn, da begge partnerskabsrejsende heller ikke har haft meget tid til at gøre godt med. Da Indien stadigvæk er et relativt anstrengende rejseland (klima, hygiejne, etc.), når man som Svalerne rejser på minimumbudget og vores besøgstid hos de enkelte stationer har været begrænset til et sted mellem 1 – 3 dage, er der fysiske begrænsninger for hvor meget man kan nå. I udgangspunktet har det været planen at besøge vores 3

eksisterende partnere SEAS, RPWO og CPPD, samt en ny organisation ved navnet ROSED. Da denne nye organisation ikke havde svaret på vores besøgsbrev, som vi sendte afsted midt december, valgte vi i slutningen af januar, mens vi allerede var undervejs i Indien, at ændre på rejseruten og ikke længere planlægge at besøge ROSED. Således endte vi med i perioden 17. – 25. januar 2018 at besøge vores tre eksisterende partnere og holde et CDT netværksmøde.

Rejserapporten er skrevet således, at teksten under punkterne landsbybesøg og kontormøder er skrevet i "referatstil". Det betyder at teksten rent deskriptivt gengiver det, vi har set og fået fortalt af organisationerne og folkene vi mødte undervejs - og ikke fremstiller af os verificerede fakta eller tolkninger på hvor sandsynligt et givent udsagn er. I slutningen af hver gennemgang af en given organisation har vi derfor givet en vurdering, der er sammenfatningen af vores personlige indtryk, i forhold til det vi har oplevet og den videre kontekst.

God læselyst!

Sonia & Morten

2. CDT - Tribal Network of Swallows (Chengam-Denkanikottai-Thiroporur)

CDT møde 18/1-2018

Til stede: Morten, Sonia, Leslie, Stalin, Kumar, Samuel

Morten havde færdiggjort og afsendt ansøgningen til CISU nogle dage forinden mødet, hvilket derfor var en fin anledning til at samle op og gennemgå planen for netværksarbejdet, i tilfælde af at ansøgningen bliver godkendt.

Alle tre partnerorganisationer fra CDT-netværket har udfyldt hver deres del af ansøgningen med informationer om organisationen, medarbejdere, formål og vision etc. Seas havde dog haft problemer med at udfylde deres del, da de havde set CISU's mail, men overset det link til CISU ansøgningen, indsat i mailen. Derfor gik der nogle uger, inden Morten kunne indsende ansøgningen.

Alle tre organisationer vurderer sig velforberejdede og klar til at starte med CDT-netværks arbejdet, hvis ansøgningen bliver godkendt. Repræsentanter fra de tre organisationer har rejst rundt til forskellige steder for at udføre nogle aktiviteter, og ifølge SEAS er folk meget interesserede i netværket og glæder sig til at komme i gang.

Stalin mener, at efter den første projektperiode på tre år, er netværket stærkere. Der har været en pause det sidste års tid, som har gjort at folk er blevet mindre interesserede, men alt i alt har netværket startet en

god platform op, så der er et godt fundament for den næste treårige projektperiode, hvis ansøgningen bliver godkendt af CISU. I løbet af den etårige pause har lederne fra de tre organisationer mødtes for at snakke om, hvad de kan gøre. De har stadig arbejdet med at hjælpe folk med at skaffe skov- og landrettigheder. Bl.a. fortæller Stalin, at nogle CDT medlemmer har besat 300 acres land, hvilket netværket støtter op omkring. Og hans hovedpointe er, at selv hvis de ikke får finansiering, vil deres arbejde fortsætte, det har endnu ikke stoppet dem.

De vi spurgte ind til, om de har overvejet at finde ressourcepersoner med specifik viden, der kan stå for at afholde møder eller træninger, blev der svaret, at de havde mødtes og diskuteret emnet i sidste måned. De var blevet enige om, at der ikke var nogen grund til at hente folk udefra, når de selv har så meget erfaring. De har selv medlemmer, der er i stand til at afholde træninger om et givent emne. Alle tre repræsentanter kan selv være gode ressourcepersoner ift. hver deres specialiserede område. Samuel kan tilføre viden om Dalit perspektiver, Dalit ideologi og Dalit rettigheder. Kumar har god viden om regeringstiltag. Stalin er god ift. oprindelige folks rettigheder og tiltag og lovgivninger for oprindelige folk.

Vi spurgte ind til, om de ikke mente, det ville være en god idé at blive opkvalificeret med ny viden eller kompetencer. Dette var også et emne på sidste års møde, derfor er der i CISU ansøgningen ansøgt om og planlagt, at der skal være en årlig træning eller inspirationstur. Men der var enighed om, at det var der ingen grund til, da Kumar og Samuel har 30 års erfaring og Stalin har 25 års erfaring. De ved hvor og hvordan, de indhenter ny viden, så de ved, hvad der sker på området. Opdateringer omkring politik og lovgivninger er tilgængelige på internettet, og hver måned bliver der udgivet ny politik for FCRA, som de øjeblikkelig deler med hinanden i netværket, og de lærer ofte fra andre personer, de møder, de har derfor ikke brug for individuel træning. Derudover mener de, at folk der kommer udefra for at give træninger, ofte kun har viden om emnet men ikke praktisk- eller felterfaring på området. De tre organisationer har praktisk- og felterfaring, fordi de arbejder i felten. De mener dog, at de i visse uforudsigelige situationer godt kan bruge andre personers rådgivning, som f.eks. advokater og menneskerettighedsforkæmpere. Vi fortalte dem, at det ikke stemmer overens med, hvad der står i ansøgningen, men hvis det virker, og vi kan redegøre for det i budgettet, burde det være fint med CISU.

Næste punkt på dagsordenen var regnskabet. Den sidste projektperiode oplevede Svalerne problemer med at indsamle alle regninger fra CDT-netværket. Samuel var enig i, at der var nogle problemer med regnskabet, at de sendte regnskaber men ikke regninger, fordi originalerne skulle gives til revisoren, så de skulle tage kopier, som skulle sendes til Svalerne, derfor var der nogle fejl. Men I år har de hyret en god revisor. De har lært af sidste års fejl, og forsikrer os om at det ikke vil blive gentaget. Der var også problemer, når de rejste med bus, fordi de ville få en printet billet, som mistede skriften efter nogle dage, så nu tager de billede med det samme, så de ikke forsvinder.

Fra starten da CDT blev dannet, var det meningen at økonomien skulle rotere, så organisationerne skiftedes til at få pengene ind på deres konto et år af gangen. Men CISU uddeler penge for tre år af gangen. Sidste treårige projektperiode var det Kumar og RDC, der fik pengene ind på deres konto. Så planen er, at det roterer hver tredje år, så der er en ni-årig plan, hvilket ifølge Samuel har været planen fra start af. Stalin holder styr på økonomien de næste tre år, hvis ansøgningen bliver godkendt, og Samuel de sidste tre år.

I snakken til sidst fortæller de blandt andet at regeringen i 2010 har vedtaget en ny lov, der betyder, at alle NGO'er har fået tildelt en Central Bureau officer, som de skal afrapportere til. Konsekvenserne af denne lov

er så begyndt at kunne mærkes. Regeringen er ikke interesseret i at Dalitter, oprindelige folk etc. får kendskab til deres rettigheder, derfor monitorere de organisationernes arbejde meget tæt. Det betyder også, at organisationerne er nødt til at udarbejde to forskellige rapporter: en til Svalerne med de "sande" oplysninger og en anden til regeringsofficererne i en lettere version. Hvis de sender den rigtige rapport til regeringen, og oplyser regeringen om, hvad de virkelig laver, vil deres FCRA registrering blive taget fra dem. Mange NGO'er har fået frataget deres registrering de seneste år. Sidste år efter Svalerne havde været på partnerskabsbesøg dukkede regeringsofficererne op lige efter og spurgt ind til hvad vi ville. Stalin fortæller at der er planlagt en strejke i næste uge, pga. at regeringen har frataget land fra de mennesker, der boede på stedet, men han har ikke mulighed for at deltage, for så risikere han også at få frataget sin FCRA registrering.

Vurdering

Det var tydeligt at partnerne gerne vil fortsætte netværket og er skuffede over at dette ikke er sket indtil videre. Samtidigt er det også tydeligt at der har udviklet sig et internt hierarki i netværket, med Samuel Selvam som uofficiel leder. Det er vores vurdering, at netværket på intet tidspunkt kommer til at rette sig efter Svalernes ønsker og det absolut ikke er til at sige, hvordan forløbet ville udvikle sig.

På sidste års møde udtrykte Svalernes repræsentanter et udtrykkeligt ønske om også at bruge netværket til at styrke partnernes kompetencer og satte dette som betingelse for en næste ansøgning. Dette indvilgede partnerne i, mens det derefter op til dette års møde har været en meget langsommelig proces at få vores partnere til at skrive noget substantielt til ansøgningen – hvilket er et krav fra CISU - og hvor kun Stalin efter gentagne opfordringer nævnte kapacitetsudviklende træning til organisationerne i en enkelt sætning. Derfor er det egentligt heller ikke særligt overraskende, at partnerne til dette møde sidder og siger de har besluttet ikke at få trænings, da de simpelthen mener, de allerede er for dygtige til at kunne lære noget nyt, samt at de har droppet ideen om at rekruttere ressource-personer, da de selv mener at være mere kvalificerede end nogen de kunne få ind, selvom der er budgetteret med dette.

På denne baggrund anbefaler vi at stoppe ansøgningsprocessen og ikke længere aktiv støtte et CDT netværk med CISU finansierede penge. Begrundelsen er på den ene side, at der ikke har været motivation og kræfter i Indiensudvalget til dette arbejde og usikkerhedsfaktoren er for stor, når opgaven hænger på for få frivillige. Samtidig er de nye forhold, med partnerorganisationer der efter afleveringen af ansøgningen sidder og siger, de har tænkt sig at lave tingene anderledes end hidtil sagt, ikke holdbart.

3. SEAS – Social Education and Action Society

SEAS projektbesøg 19/1-2018

SEAS hentede os i bil om morgenen, så vi sammen fulgte til de to landsbyer, vi skulle besøge denne dag.

I bilen fortalte SEAS at de oplevede problemer, fordi der er langt til landsbyerne. De bor 42km fra den første landsby, vi skulle besøge, og den anden landsby er endvidere 12km væk. Hvis beboerne i landsbyerne ringer med et problem, kan SEAS ikke tage der hen med det samme pga. distancen. På spørgsmålet om de ikke kunne rekruttere flere ansatte, svarede de, at økonomien til dette manglede, hvilket ellers kunne løse problemet, men at Dorai efter årelang beskæftigelse alligevel er uerstattelig, og en ny slet ikke ville kunne løfte opgaven. Lønniveauet for NGO-arbejde er ikke højt sammenlignet med andre brancher, kun ca.3.000 INR om måneden, så det er svært at overleve for.

Den første landsby vi besøgte var SEAS begyndt at arbejde i for ni måneder siden.

Beboerne i landsbyen havde boet nær hovedvejen i 30 år, men der gik ild i husene, og de brændte ned. Da de ikke havde noget sted at bo, gik de derefter fra sted til sted. Så gik de sammen og bosatte sig på denne jord som vi besøger, hvor de nu har boet i 20 år. En beboer i området hjalp dem i sin tid med husene. Da de flyttede her til, var der ikke gode veje, elektricitet eller vand. For to måneder siden fik de deres egen brønd med hjælp fra Sangamen, et ord der betyder så meget som "fællesskabet" og er det begreb, som SEAS er kendt under ude i landsbyerne. De fik godkendelse til vand, hvilket tog seks måneder fra ansøgningen var afleveret, og så byggede de en brønd med håndpumpe. Tidligere fik de vand fra panchayat, gennem en stor tank fra regeringen, som var offentlig så, alle kunne bruge den. Men der kom kun vand en time om dagen, så der var lang kø og lang ventetid, og hvis der ikke var strøm, var der ikke vand. Gennem Sangam har de også fået godkendt community certificate for to måneder siden, hvor der står, at stedet tilhører "Hindu Irular". De er også i gang med at ansøge om at blive godkendt som en Irula ward. Hvis de bliver godkendt har de mulighed for at få forskellige goder af regeringen. For at blive godkendt skal alle i landsbyen registreres. Ansøgningen er afleveret, nu venter de kun på at en medarbejder kommer og undersøger landsbyen, så de kan godkende og uddele certificeringen. En proces der typisk kan tage lang tid og blive besværet af, at alle i landsbyen skal være til stede, når "collectoren" kommer uanmeldt og typisk om formiddagen, hvor folk efter mulighed er ude at arbejde som daglejere.

SEAS har også hjulpet med at etablere en Self Help Group for kvinder, som hedder "Samanthi Irular Women SHG". Den har 14 medlemmer, som hver betaler 200 rupees om måneden plus 20 rupees, der går til at

betale transport til og fra banken. Når kvinderne vil bruge af opsparingen, skal de alle være enige om, hvad pengene skal bruges til. De har f.eks. givet 1.000 rupees til en kvinde til familieudgifter. De har også hævet penge til nyt tøj til børnene i forbindelse med Pongal festival, der netop er afholdt i Tamil Nadu. Eller de hæver penge, hvis nogle af beboerne har brug for medicin eller at komme på hospitalet, hvis de er blevet syge. Hvis de skal fra landsbyen til hospitalet, skal de først gå 4-5km til hovedvejen og derefter med to forskellige busser.

Beboerne i landsbyen fortæller os, at der tidligere har været andre personer, der besøgte landsbyen, og snakkede om Sangams. Men disse personer gjorde ifølge landsbybeboerne ikke noget, de snakkede kun, så beboerne mistede tilliden til andre organisationer. I starten var de derfor også mistroiske overfor folkene fra SEAS, men senere begyndte de at gøre noget i stedet for kun at snakke. Landsbyen havde også taget et lån i banken, som alle beboerne fik en del af, men de kunne ikke betale deres gæld, så der opstod problemer, hvilket var med til at gøre, at de ikke stolede på folk udefra. Men folkene fra SEAS har forklaret og lært dem alt.

Da vi spurgte landsbyen, om de havde mødt andre Sangams, svarede de, at de ikke havde truffet andre endnu, men efter deres møde med os, vil de gerne ud og møde andre. I forhold til fremtiden og forventninger til SEAS forklarer de, at de har mange forventninger. De er så glade for at have fået vand. Det næste er at få en bedre vej og få elektricitet. Derudover vil de gerne have mulighed for at bygge huse, men der er blevet fældet mange træer, som de bruger til at bygge huse af. Alle børnene i landsbyen går i skole, men de kan kun gå i skole indtil 5. klasse. Derefter skal de gå 15km for at komme i skole. Derfor ønsker de at få bedre busforbindelser, for hvis bussen kun kører fra landsbyen kl.11.30, er det for sent til at komme i skole. De skal også gå 5km for at nå hen til bussen for at komme på arbejde, så derfor vil en bedre busservice også være en fordel for de voksne i landsbyen. Indtil videre er der kun en enkelt familie, der har læst videre efter 5. klasse, men det var anderledes, fordi de boede på et hostel/kollegium. En pige læste til 12. klasse. Derefter begyndte hun at tage en to-årig diplomuddannelse som sygeplejerske. Men hun blev nødt til at stoppe, fordi hun ikke kunne betale sine skoleudgifter.

Den ældste mand i landsbyen hedder Muttu. Han mener, at det største problem for landsbyen er, at hvis de ikke arbejder for de højere kaster, der bor i nærheden af landsbyen, banker de dem. De får 300rupees pr dag plus to måltider om dagen for deres arbejde. De arbejder for det meste med at beskære træer og landbrugsarbejde. Der er et kristent hospital i nærheden, som plejede at være gratis, men nu er de begyndt at tage en afgift, så beboerne i landsbyen har ikke råd til at bruge dette hospital. Nogle gange er der problemer med at få deres løn. De højere kaster tvinger dem til at arbejde for dem, fordi de bor i denne landsby. Nogle gange er der arbejde at få, andre gange ikke. Om sommeren er der ikke arbejde, men i regnsæsonen er der ofte landbrugsarbejde at få. Beboerne er bange for at gå udenfor landsbyen for at arbejde, hvis nogen skulle sætte ild til deres huse og brænde dem ned, mens de er væk. De arbejder som daglejere, hvis der er arbejde. Landsbrugsarbejdet går mest ud på at bære afgrøder fra marken til lageret, hvor det bliver opbevaret. De ved ikke, hvordan man sår afgrøder eller hvordan man høster det, de ved kun hvordan man bærer det. De har brug for permanent arbejde i stedet for dette sæsonarbejde.

Der er 15 familier i landsbyen, 7 af dem har ikke familie ration kort/smart card, men de har ansøgt om det. De fødevarer, de får gennem kortet, deler de med hinanden i landsbyen alt efter hvem der har penge, og hvem der ikke har. Da de tog hen på kontoret for at udskifte det gamle rationskort med det nye smart card,

sagde medarbejderne, at de ikke ville hjælpe disse mennesker, men så hjalp SEAS dem med at skaffe de nye kort.

Der er ikke nogen ledere i landsbyen, kun en leder for deres Sangam. De tager sig selv af deres familieproblemer, så det behøver de ikke en leder til at hjælpe dem med. Beboerne udtrykte, at der er sket gode ting gennem Sangam, og de tror på, at flere gode ting vil opstå.

Den anden landsby vi besøgte, havde SEAS været i, i seks måneder, men det var lidt svært at få gang i kontakten til at starte med, så de begyndte først at arbejde der de sidste tre måneder. Beboerne i landsbyen fortalte, at de havde det svært, inden de mødte folkene fra SEAS/sangam. Før havde de ikke identitetskort, men nu kan de bevise, at de er Irula. Ligesom den første landsby vi besøgte, har de ansøgt om certificates, nu venter de bare på, at "the collector" kommer og investigerer landsbyen og godkender ansøgningen, så certifikatet kan udstedes. Irulaerne har boet på dette sted i mere end 60 år. Det startede med at være 5 familier, nu er de 15., der alle er slægtninge. De arbejder med at fælde træer, hvilket de tjener ca. 250-300 rupees for pr dag. Kun 5 af de 15 familier har jordrettigheder. I denne landsby har de ikke problemer med vandmangel, hver morgen kan de hente vand fra tanken, som regeringen har sørget for. Irulaerne lever separat fra resten af landsbyen, derfor oplever de ikke så mange problemer med de højere kaster ift. vand. Kun om sommeren kan der være vandmangel, så går de rundt og leder efter en brønd, og hvis der er vand, tager de det.

Efter folk fra regeringen har opdaget de aktiviteter, der sker i landsbyen, efter SEAS er begyndt at arbejde der, er de begyndt at bygge huse til folk med jordrettigheder. Indtil videre har de bygget fundamentet til et hus. Beboerne udtrykte at de var meget tilfredse med SEAS folkene, de havde været meget hjælpsomme. Før gik de på arbejde og fik løn, men der var ingen udvikling. Nu har de fået forklaret deres rettigheder og vigtigheden af deres identitet, så nu sker der en smule udvikling.

De har endnu ikke fået opstartet SHG's, fordi de ikke har fået godkendt certificates endnu. Men når de er blevet godkendt, vil de starte en SHG for 13 medlemmer.

Tidligere når nogle af de højere kaster fra området kaldte dem på arbejde, kunne de godt være meget uhøflige og behandle dem som slaver. Nu behandler de dem bedre fordi de ser, at SEAS-folkene tager sig af dem.

Der er 11 børn i landsbyen og de går alle i skole. Der er også et center, hvor man efter skole kan få hjælp til lektier. Skolen i nærheden har klasser op til 5. derefter skal børnene på en anden skole, der ligger et par km væk. Ingen af forældrene i landsbyen har gået i skole.

I landsbyen er der to ledere, en mand og en kvinde. Hvis der kommer nogen udefra, er det de to ledere, der snakker med dem. De andre beboere i landsbyen føler sig generte og bange for at snakke med folk udefra. Og da de ikke tidligere har haft besøg af nogen som os, føler dig sig lidt generet over at snakke med os.

Da vi spørger om fremtiden, bliver der svaret, at de gerne vil se forandring. De vil gerne have, at deres børn skal leve ligesom folk udenfor denne landsby og have uddannelse i stedet for at bo på denne måde.

Når mødet er slut, giver nogle af beboerne i landsbyen sig til at synge, danse og spille tromme for os.

Landsbybesøg 20/1-2018 – Reddypata (?)

Ligesom i de to landsbyer vi har besøgt tidligere, står der plastikstole klar til os, da vi ankommer. Og foran stolene ligger der tæpper klar til landsbyens beboere. Men denne gang er situationen lidt anderledes, end i de to andre landsbyer, for på tæpperne sidder der kun kvinder. Vi lægger ud med at spørge om, hvor mændene er henne og får at vide, at de er på arbejde. Der bor otte familier i landsbyen, fire af familierne består af mandlige og kvindelige partnere, i resten af familierne er der ingen mænd. Der bor fem generationer her, og de har boet her i mere end 50 år. Der er kun disse otte familier tilbage, fordi nogle er flyttet andre steder hen, nogle er døde, men de fleste er flyttet, fordi de blev gift med en person fra et andet sted.

SEAS har været i landsbyen i 10 år (SEAS sagde under frokosten, de havde været der i 2 år?), og har hjulpet med at skaffe community certificate, har etableret SHG, og givet beskyttelse fordi det mest er kvinder, der bor i landsbyen. Inden SEAS kom til, kunne de ikke sende børnene i skole, fordi de ikke havde certificates. Men nu kan børnene komme i skole, og de går alle i skole eller på college. Den eneste mand der var tilstede, mens vi var i landsbyen, studerede også. Der er kun en søn, der ikke studerer, det er fordi, han har problemer med at tale, da han er udviklingshæmmet. Skolen ligger i nærheden, der er klasser op til 8. Derefter skal de 2-3km for at komme i skole. Når de har brug for nye certificates, har de brug for SEAS hjælp. Hvis de tager alene hen til kontoret, får de ingen hjælp. Fordi der mest er kvinder her, bliver de ikke behandlet godt af offentlige medarbejdere. Gennem Panchayat har de fået huse, strøm, vand, busser på bestemte tidspunkter. De huse, som er delte huse, der er blevet bygget betaler regeringen 2 lakh rupees for, resten skal de selv betale og kvinderne i landsbyen hjælper selv med at bygge dem. Der er seks huse og to halvbyggede huse, som Panchayat vil færdiggøre, men kvinderne vil hellere selv færdiggøre dem, så de ejer dem, for ellers er de bange for, at nogle andre vil komme og overtage husene. De penge, kvinderne sparrer sammen i SHG, bliver brugt til familieudgifter og uddannelse.

Kvinderne nævner, at det ikke er et problem for dem at finde arbejde, så vi spørger ind til, hvad de arbejder med. De arbejder som hushjælp, med byggearbejde, murstens arbejde og husarbejde. Dem der går hjemme, har mænd, der arbejder som chauffører.

En kvinde fortæller os, at beboerne i landsbyen har deltaget i en CDT træning. Her gik det op for dem, at de er heldige, for mange af de andre, de mødte til træningen, havde det værre end dem selv. De går ud fra landsbyen og ser andre mennesker, lærer fra dem hvordan de skal klæde sig, at leve sundt, få uddannelse. Dem der arbejder som hushjælp, ser familierne de arbejder for, de tager ind til byen og ser forskellige typer af livsstile og prøver at adoptere dem. Kvinden der fortæller, som er lederen af denne landsby, vil også gerne se forandringer i andre landsbyer.

Når vi spørger ind til fremtiden, siger de, at hvis nogen kunne hjælpe dem med at starte en business, ville det være godt. De får ikke så stort et lån fra banken, fordi de skal tilbagebetale med renter, og pengene fra SHG er ikke nok.

SEAS kontormøde 20/1-2018

Mens vi venter på at Samuel kommer og sætter sig, spørger vi, om der ikke arbejder nogle kvinder i SEAS, for sidste år var der en kvinde med til mødet. Vi får at vide, der tidligere var en kvinde, men hun oplevede problemer med at skulle rejse til arbejde og lønnen var for lav, til at kunne forsørge familien. Et andet problem med at have kvindelige medarbejdere er, at mænd kan tage ud i landsbyerne og opholde sig der i et par dage, men kvinder oplever problemer med deres familie, hvis de gør det samme. Lønnen for denne slags job er 2.500 rupees om måneden. Det er svært at få en kvinde til at tage jobbet for så lav en løn, så ingen melder sig. SEAS mener dog, at det ville være bedre, hvis de havde kvinder, der kunne kommunikere med kvinderne i landsbyerne. De har dog flere kvindelige frivillige, der hjælper til med træninger. Og hvis der opstår problemer i landsbyerne, tager de frivillige selv ud og hjælper til og rapportere tilbage til SEAS bagefter. Lige nu har SEAS fire frivillige, der er direkte associeret med organisationen. SEAS vokser. Feltofficeren Dorai oplever også problemer ift. den lave løn, men hans hjerte banker for dette arbejde, så han fortsætter trods alt.

Da mødet begynder udtrykker SEAS, at de er meget taknemmelige for Svalerne, da de har en vision og ønske om at udvikle folk.

De vi spørger dem om, hvad der er sket gennem det sidste år, svarer de, at de er meget taknemmelige for Svalerne for det nye badeværelse. Nu har de mulighed for at afholde træninger på kontoret, fordi de har fået disse faciliteter. Før i tiden var de nødt til at leje et sted udenfor for at afholde træninger.

De fortæller, at i en landsby (den landsby de besøgte sidste år under bjergene) kom "collector" og ti familier fik "patta". En mand uden familien, var den eneste der ikke fik "patta". Beboerne havde ikke rationskort, men nu har de ansøgt om de nye smart card rationskort. SEAS hjalp dem med at få community certificate. Det var en lang og udfordrende proces, fordi der undervejs var udskiftning af "collector", hvilket betød, at de var nødt til at starte forfra i processen, fordi den tidligere collector, der allerede havde undersøgt landsbyen, ikke gav oplysningerne videre til den nye collector.

I en anden landsby var der problemer med det område, de var blevet udpeget at leve på. Da de blev givet området, kostede jorden 2.000 rupees pr cent. Nu koster den 7 lakh rupees pr cent, så værdien af jorden er steget. Beboerne i landsbyen arbejder på en rismølle, hvor de har taget "bonded labour", men SEAS forsøger at få arbejderne ud af dette job, så nu er der en konflikt mellem SEAS og folkene fra rismøllen. Beboerne i landsbyen er også opgivende pga. problemet med jordrettigheder, så fordi de ikke kunne få "patta" er de flyttet væk fra området og flyttet ind hos slægtninge rundt omkring. Men SEAS forsøger at samle dem igen og opstarte aktiviteter med dem igen.

En anden case fra for to år siden på en tempelgrund er stadig i gang. Der var ikke plads i landsbyen til Tribal folk, så de boede på et offentligt sted, hvor der var et vandværk. Derfor har de ikke mulighed for at få denne jord. Og der er ikke anden jord, de kan få, fordi det er ejet af højere kaster. 28 familier vil gerne bo i det samme område, så nu er der en retssag i gang, som de venter på at få afsluttet. Tribal folk er bange for at få en sag i retten, de er bange for de højere kaster. Men SEAS hjælper dem med at registrere sagen, men fordi en person fra landsbyen skal registrere den, tager det tid. Ingen er interesserede i at Irulaerne skal udvikle sig. Selv Dalitter har rottet sig sammen med de højere kaster imod Irulaerne. Når der er valg har Irulaerne 50 stemmer, hvilket de højere kaster kan udnytte, og derfor lader de dem blive i området, ellers ville de ikke lade dem være der.

I projektansøgningen har SEAS nævnt, at de vil give træninger i valg. Men de har indset, at der er et problem, fordi hvis der er 40 Irula familier, kan de stille op til valg, for så er der nok mennesker til at stemme på dem, men så mange er der ikke, så ingen vil stemme på dem.

Hvor end der er et problem, den landsby tager SEAS hen til.

I løbet af det sidste år har SEAS afholdt møder i landsbyerne hver måned, hvor de bl.a. taler om problemer i landsbyen og politik. Ift. det arbejde med børn og unge, der dropper ud af skole, som SEAS har nævnt i projektansøgningen, mener de, at der ikke er nogen, der dropper ud af skole i nogen af landsbyerne. Der er et problem med ikke at gå i skole efter 8. klasse. I denne alder er pigerne ved at gøre sig klar til at blive gift, og drengene får arbejde. For at motivere de unge til at fortsætte med deres skolegang, tager folk fra skolerne ud i landsbyerne, og snakker med dem om uddannelse. Når de snakker med børnene, siger de, at de vil fortsætte i skole, men den næste dag tager de ikke derhen. De har prøvet alle strategier for at motivere børn og unge til at fortsætte i skole. De har snakket med en skoledreng, der sagde, at han ikke var interesseret i at lære, han ville hellere arbejde og tjene penge. SEAS har kontakt til en professor fra et internationalt college i Chennai, som underviser Irulaer. Måske kan de få denne professor til at undervise Irulaerne i landsbyen.

Vi spørger ind til deres projekt med Panchayat, og de svarer, at sidste år udvalgte de kandidater til valget, men de højere kaster brugte dem som "dummies". Nu er de derfor mere omhyggelige, når de udvælger kandidater og giver træninger. De udspørger dem bl.a. om, hvad de vil gøre, hvis de bliver valgt ind. SEAS venter på, regeringen annoncerer valget, så kan de gå i gang med træningerne. Inden det kan de ikke udvælge kandidater. De snakker med landsbyerne om stemmerettigheder og om hvad der sker, når de stemmer.

I den første landsby vi besøgte dagen inden, var beboerne meget motiverede til at fortsætte arbejdet med SEAS, og de havde mange ideer til landsbyens udvikling. SEAS udtrykte, at landsbyen vil få alle de ting, de nævnte og forventer: veje, bus osv. SEAS skal nok hjælpe dem. Valget bliver afholdt om 2-3 måneder, i den forbindelse vil landsbyens problemer blive belyst, og de vil få tingene i løbet af denne tid, ellers vil SEAS tage emnet videre til højeste niveau. Vand og elektricitet er obligatorisk, så det vil de i hvert fald få. Muttu fra landsbyen som vi snakkede med dagen før, og som var den ældste person i landsbyen, turde ikke åbne munden, fordi han var bange for, at landsbybeboerne ville banke ham, hvis han snakkede. Andre landsbybeboere kommer og snakker vulgært om dem, men nu er de ved at lære, at snakke for dem selv. Når SEAS forlader landsbyen, vil andre kaster komme og snakke grimt. I den første landsby vi besøgte dagen inden, var der en fra en højere kaste, der kom og voldtog en af pigerne vi mødte. SEAS tog derhen, og pigens mand sagde, at han ikke ville være sammen med hende mere pga. voldtægten, men SEAS fortalte ham, at han skulle støtte hende, og nu er de stadig sammen. De højere kaster har altid en spion. Derfor tør ingen åbne munden, for man ved aldrig hvem spionen er. I valgperioder flygter Irulaerne fra landsbyen fordi alle siger, de skal stemme på dem, og hvis de taber valget, kommer de og giver dem skylden.

Vi spørger om SEAS langsigtede mål. De fortæller at når man arbejder med Dalitter er det nemmere end med Irulaer. Irulaerne er et meget anderledes og sværere samfund. Blandt Dalitter er der problemer med kvinderne, fordi mændene ikke vil have, de rykker sig, at de rykker opad. Dalitter bor i store grupper, så det er nemmere at hjælpe dem med at rykke opad. Fra 1984-1994 arbejdede SEAS med Dalitter i samarbejde med Svalerne. De arbejder med 300-400 familier. Irulaerne har ikke lige så meget familie og de har en anden

måde at tænke på og de er bange for andre mennesker. SEAS planlægger at afholde et stort sangam møde, hvor de bringer Irulaerne sammen ift. distrikt for at afholde et stort møde for dem, som Svalerne vil blive inviteret til. Dette møde skulle have været afholdt sidste år, men det blev det ikke.

SEAS planlægger at føre Dalitter og Irulaer sammen, men Dalitterne betragter Irulaerne som "untouchables" og Dalitterne er gået sammen med de højere kaster og kaster sten mod Irulaerne. Når SEAS tager ud til Dalit landsbyer, vil de vide, hvilket samfund de kommer fra. De er accepterede, fordi de har arbejdet med disse mennesker i 20 år. De vil vide hvilket samfund ledere kommer fra og de er okay med Kristne. Feltofficeren tog hen til en landsby, hvor de spurgte ham om hans samfund. Han sagde, han var Dalit, og de sagde, at de ikke havde brug for hans hjælp. SEAS har kontakt til politiske partier for Dalitter og god kontakt til Dalit bevægelser og kommunistiske partier.

SEAS har arbejdet med Irulaer i ca. 13 år. Målet er, at disse mennesker kommer op, og udfører arbejdet for dem selv. I de landsbyer SEAS har arbejde i, i længere tid, ved de, hvordan de gør alting selv, og i de nye landsbyer vil de vide det efter SEAS har afholdt træninger.

Vurdering

Da vi de sidste to år var kommet noget i tvivl om, hvad SEAS egentlig går og laver og om der sker noget udvikling i deres arbejde, havde vi efter sidste års besøg bedt dem om at gøre en ekstra indsats dette år for at vise os og forklare, hvad de faktisk går og laver. Vi går ud fra at de derfor tog os til 3 landsbyer i stedet for de sædvanlige 2. Resultatet er dog på mange måder det samme og indholdet af denne rejserapport for SEAS' arbejde på mange måder meget identisk med de sidste mange års rejserapporter. Det er de samme sætninger vi hører, de samme problemstillinger og de præcis samme løsningsforslag der gentager sig, kun landsbyerne ændrer sig – håber vi i det mindste. Det virker til at SEAS er dygtige til at skaffe "community certificate", hvilket er en slags grundregistrering af et individ som hørende til det indiske samfund og dermed en forudsætning for at interagere med myndighederne og det indiske bureaukrati og kunne ansøge i det kæmpe væld af goder, det indiske socialvæsen har til rådighed. Til de såkaldte "SC/ST" (scheduled caste/scheduled tribes, som Irulaerne hører til) er der afsat kæmpe budgetter til rentefrie lån, huse, veje, brønde, arbejdspladser, politiske embeder, universitetsuddannelser, andre uddannelser, etc. – og "community certificate" er forudsætningen for at kunne ansøge om disse. Der hersker ikke tvivl om, at det kan være en meget besværlig og langsommelig proces at søge om disse midler. En ting vi dog er blevet i tvivl om, er i hvor vidt SEAS egentlig selv er informeret omkring disse muligheder eller i hvorvidt arbejdet for SEAS stopper i en given landsby efter at de har fået skaffet "community certificate" og oprettet en SHG og SEAS så drager videre til næste landsby, kun kommende tilbage for at hjælpe med konkrete konflikter, som når der har været slåskamp. Vi er også i tvivl om, i hvorvidt Svalerne egentlig er klar over, at det der her støttes er ansøgningshjælp til sociale ydelser på laveste niveau, med det eneste perspektiv at forbedre livsforholdene gennem disse sociale ydelser, mens der må stilles spørgsmålstegn ved bæredygtigheden af dette og hvor meget "hjælp til selvhjælp" der kan tolkes ind i dette.

Det er tydeligt at SEAS gerne ville have set mere konkret udvikling i landsbyerne og "hjælp til selvhjælp" og den udvikling SEAS har satset på de sidste år, har været at få Irulaerne indlemmet i det politiske liv. Dette er

desværre ikke lykkedes, ligesom SEAS ikke har haft held med nogen andre projekter, som den ovennævnte retssag, der virker symptomatisk for hvordan tingene kører.

Når man spørger SEAS, hvad de egentlig har lavet og hvad visionen er for deres videre arbejde, får man historien om det her Sangam, der får klang af undergrunds- og modstandsbevægelse, arbejderklasse revolution og røg fra russiske kanoner – og er så hemmelig og storlået at Samuel må dæmpe stemmen, når han fortæller at han selv er lederen, Dorai er næstformand og Raj kassereren, mens de to sidstnævnte nikker betydningsfuldt – givende indtryk af en realitet vi besøgende tydeligvis ikke har fattet noget af, siden vi kan finde på at spørge til hvad de laver og hvad de forestiller sig for fremtiden. Efter selv at have spurgt ude i landsbyerne, om de nogensinde har mødt eller hørt noget fra andre Irula sangams, må vi så jo konstatere, at cellerne i denne store Sangam opererer uvidende og uafhængige fra hinanden. Sikkert er identitet et vigtigt emne og det er da også et interessant trick, SEAS har med at udstede hjemmelavede identitetskort til folk i landsbyerne, inden de har fået "community certificate" – men det forblev også denne gang svært for de partnerskabsrejsende at skelne mellem hvad der er virkelighed, og hvad der er ønsketænkning og fantasifuldt identitetsprojekt fra SEAS' side.

4. RPWO – Rural Peoples Welfare Organization

RPWO 22/01-2018

RPWO har etableret tre tuition centre i tre forskellige Irula landsbyer, som vi alle tre besøgte på denne eftermiddag.

Første landsby

Kumar lagde ud med at holde tale for os og landsbyen. Lederen af SHG i landsbyen hedder Selvie. Den lærer Kumar har ansat til at undervise på tuition center hedder Jolie.

Kumar fortæller, at de har givet mange træninger til denne landsby, så de kan blive eksponeret for omverdenen. Alting går hurtigt og der sker en masse udvikling i verden, men denne landsby er stadig lidt tilbagestående. Hvis børnene kan studere til 10. klasse kan de rykke opad. Derfor vil Kumar og resten af RPWO gerne fokusere på tuition centre, hvor eleverne kan få hjælp til lektier. Det har været hårdt arbejde at samle elever til centrene, og inden man kan uddanne børnene, mener Kumar, at det er vigtigt først at uddanne deres forældre. Gennem forældrene kan man uddanne børnene. Han har fundet to kvinder, der på frivillig basis bringer børnene til centret og tilbage til deres hjem i landsbyen om aftenen. Det har været

svært at finde en lærer til centret, men så fandt han Jolie, som bor i nærheden. Det var meningen at undervisningen skulle foregå i landsbyen, men så ville børnene blive distraheret af deres forældre og andre ting, derfor besluttede de at rykke det til lærerindens hjem. Jolie har læst til 10.klasse. Hun var ikke meget for at skulle undervise, men alle insisterede, så hun blev overtalt, og har nu undervist på centret i en måned. Tre af de elever hun har undervist, er blevet værdsat af deres skole, fordi det er begyndt at gå så godt, efter de er begyndt at få ekstraundervisning på centret. Deres lærer sagde, at hvis de fortsætter på denne måde, vil det gå dem rigtig godt. Kumar fortæller igen, hvor svært det var at overbevise Jolie om at undervise. Han sagde til hende, at hun nu har 34 børn i sine hænder, så hun accepterede. Hun er motiveret og vil gerne blive bedre og bedre.

Mændene i landsbyen spørger Kumar om, hvordan det går med at skaffe community certificate. Han svarer, at de er nødt til at vente lidt længere, men at det kommer snart. Når deres certifikat bliver godkendt, bliver det afleveret direkte i landsbyen, så mændene bliver nogle gange hjemme fra arbejde for at vente på certifikatet, fordi de er bange for, at de ellers ikke vil få det. Kumar fortæller dem, at de skal fortsætte med at tage på arbejde, at de ikke skal sidde i landsbyen og vente. Han skal nok ringe til dem, når certifikatet er på vej.

En af pigerne fra landsbyen introducerede sig selv. Hun hed Mangay. Om morgenen vågner hun, kl.8 går hun i skole, kl.16 kommer hun hjem. Så laver hun lektier indtil hun kl.18, hvor hun skal i tuition centret. Der lærer hun tamil, engelsk osv. indtil kl. 20, hvor hun går hun hjem igen.

Kumar og RPWO har købt skoletasker til alle børnene, der er registrerede i tuition centret, som vi skal uddele på vegne af Svalerne for at vise, at vi støtter deres uddannelse.

Jolie, lærerinden, fortæller at hun underviser i tamil, matematik og lidt engelsk. Hun har en søn, der går i 6.klasse og han underviser også eleverne i engelsk. Inden hun blev lærer for en måned siden, arbejdede hun med landbrug, nu underviser hun hver dag.

Mændene i landsbyen fortæller, at de arbejder som daglejere. De vil ikke have, at deres børn bliver ligesom dem, de skal have en uddannelse.

Når børnene er i skole, er de placeret for dem selv. De højere kaster sidder i den ene del af lokalet og Irula børnene sidder i den anden del. De deltager ikke i de ting, der foregår i skolen, og de bliver ikke opfordret til at deltage. Det gør at Irulaerne kommer bagud i skolen, hvilket er hvorfor det er så vigtigt med tuition centrene.

Tidligere levede landsbyens beboere i skoven. Der var ikke andre steder at bo. De ville ødelægge dette sted, men skovfogeden hjalp dem med at skaffe patta til 35 personer. Kumar og RPWO lærte dem at tale med folk udefra, tidligere gemte de sig i skoven, hvis der kom nogen til landsbyen. Den tidligere generation levede og døde i landsbyen. Nu må de ikke gå ind i skoven og hente honning, kartofler osv. Som de tidligere har levet af. De vil derfor gerne have RPWO's hjælp til at skaffe rettigheder til at gøre dette igen. Kumar fortæller, at de som Irulaer har ret til at gå ud i skoven og hente honning osv., men de har endnu ikke fået community certificate, så derfor må de ikke endnu. Ansøgningen er klar, så nu er det op til the collector om at godkende ansøgningen og udstede certifikatet. Tidligere havde de ikke vand eller el, og de vidste ikke, hvor de skulle gå hen for at få certifikater. Nu ved de, hvor de skal gå hen og hvordan man snakker med folk. Kumar hjælper dem med alting, fortæller de.

Selvie, lederen af SHG i landsbyen, har lavet frokost til os. Vi får at vide, at hvis man tager to portioner ris, betyder det, at man kommer igen, så det var vi nødt til, selvom vi allerede var mætte. Efter en virkelig lækker men alt for stor frokost, gik vi til lærerindens hjem, hvor undervisningen også bliver afholdt. På vej derhen fortæller hun, at hun er 34 år. Hun har en mand, en søn og fire søstre. Hun kommer oprindeligt fra Salem, men flyttede til denne landsby, da hun blev gift, fordi hendes mand kommer her fra. Hun blev gift som 17-årig. Ved siden af deres hus, ligger et stykke jord, som de ejer, hvor de bl.a. dyrker chili. Det var her hun tidligere arbejdede med landbrug. Hun har studeret til og med 10. klasse, og egentlig ville hun ikke undervise, men Kumar overtalte hende, og nu har hun undervist i en måned.

Anden landsby

Der bor 24 familier og de har for nyligt startet tuition centret. De har fået et 3 lakh lån til deres SHG. De har ikke community certifikat, fordi de ikke har de rigtige dokumenter, der skal bevise, at de og deres forfædre er Irulaer. Den største vision for landsbyen er at få certifikatet og uddannelse. Kumar fortæller, at han håber på, at når de starter tuition centeret, kan han måske finde et hul i systemet, så de kan få certifikaterne, uden de rigtige dokumenter.

Lærerinden RPWO har fundet til tuition i denne landsby hedder Jaykudi. De ville egentlig have en anden kvinde til at være lærer, men hun ville ikke. De har kun haft tuition i en uge.

Regeringen har bygget huse og beboerne har også bidraget. Landsbyen fik et 3 lakh lån, som de brugte på at købe geder og køer. Køerne har formeret, men nogle er også døde.

Tredje landsby

Kumar lægger endnu engang ud med at holde en tale. Han siger, at hans vision er at uddanne landsbyen. Der er en enkelt ung mand i landsbyen, der har færdiggjort 12.klasse, andre har ikke studeret så langt. Han vil gerne være politimand, det er hans store drøm. Ligesom ham, mener Kumar, at alle burde have en drøm. De ældre beboere i landsbyen burde hjælpe de yngre med at forbedre deres liv. De unge skal udvikles sig til at være ledere. De skal selv lære at gøre tingene og ikke vente på, at andre gør det for dem. Der er en kvindelig leder i landsbyen, Mrs. Mutthu. Kumar henviser til hende og til den unge mand, og siger at andre i landsbyen burde være lige som dem, og betragte dem som rollemodeller. Han siger også, at han og RPWO ikke har mange penge til at hjælpe landsbyen, men at de bakker dem op, og at fordi de kender processerne for at skaffe dokumenter, kan de hjælpe landsbyen med dette. Han fortæller, at den kvindelige leder er ward member. Det var en stor præstation og et meget stolt øjeblik. Nogle beboere i landsbyen har fået lån, mens andre ikke har, derfor er nogle sure på ham, men han prøver at gøre, hvad han kan og hjælpe alle. Staten har givet 12 lakh til at bygge 3 huse, 4 lakh pr hus. Der ligger en skole i nærheden, der går op til 5.klasse, derefter er der længere til skole, så ingen i landsbyen fortsætter efter 5. De vil ikke tage udenfor for at studere. Kumar fortæller, at han gerne vil åbne et hostel og en skole her i landsbyen så børnene kan studere mere. Lesley spørger ham om, hvad der så sker, efter de har gået i skole, hvis de stadig ikke vil gå

udenfor landsbyen. Kumar svarer, at hans mission er at etablere et hostel, ikke lige her, men i nærheden, så flere børn kan gå der. En mand fra landsbyen siger, at der ikke kommer nogen busser til landsbyen, og Kumar lover, at gå hen og snakke med de ansvarlige. Han forklarer, at det er fordi landsbyen ligger på grænsen mellem to distrikter, og fordi beboerne i landsbyen ikke rejser særlig meget, så staten sørger ikke for busser.

Lærerinden til tuition centret i denne landsby har studeret til og med 12.klasse. Hun har seks måneders erfaring fra en nærtliggende landsby. Hun kommer selv fra denne landsby. Tuition er startet for nylig. Også i denne landsby har det været svært at finde en lærer. De havde oprindeligt fundet en anden kvinde, men hun forlod landsbyen. Der er 24 børn registreret i tuition centret. Efter 5. klasse er der 4km til skole, men børnene går ikke udenfor landsbyen. Problemet er også, at forældrene tager væk fra landsbyen for at arbejde i flere måneder af gangen. Børnene bliver tilbage med deres bedsteforældre, som ikke motiverer dem til at gå i skole, så de ender med at blive i landsbyen.

En ung mand, Saronan, introducerer sig selv. Han vil gerne tilslutte sig den indiske hær, men der er ingen, der kan støtte hans uddannelse. Han har læst op til 5.klasse. Nu arbejder han med at assistere lastbilchauffører. Moren til den unge mand, der gerne vil være politimand, kommer og fortæller os, at det er gratis at gå i skole, men man skal selv betale for hostel, mad etc. og ingen kan finansiere de udgifter for ham, så derfor kan han ikke blive politimand.

RPWO kontormøde 23/01-2018

Kumar fortæller, at Svalerne har besøgt RPWO siden 1999. Mange NGO'er laver denne slags arbejde, men ingen gør det kontinuerligt, men det har RPWO mulighed for pga. den hjælp de får fra Svalerne. Kumar

mener, at RPWO er meget transparente, han fortæller sandheden, lige meget om det er noget, der er gået godt eller dårligt.

Tuition centrene er startet i tre forskellige landsbyer. Det var meningen at skaffe gode lærere med uddannelse, men det var ikke muligt pga. den begrænsede løn. Derfor besluttede de at finde lærere med secondary uddannelse, som kan motivere børnene. De begyndte projektplanen i oktober. Det går ok med planen, men det har været et problem med lærerne, og det har været svært med forældrene. I starten tænkte lærerne, at børnene ikke vidste basale ting, selvom de gik i skole. Men læreren fra den første landsby blev motiveret, da hun opdagede, hvad hendes hjælp kan gøre. Fordi børnene sidder separat i skolen, får de en anden selvforståelse, så lærerne i tuition centrene skal forsøge at håndtere dette. Først tænkte Kumar og RPWO, at det var et nemt projekt, men nu ser de alle udfordringerne, og synes det er et stort område at arbejde med at ændre folks tankegang, men de er stadig motiverede til at gøre det. Han ved ikke, om det vil blive en succes, det håber han, men det vil tage tid, det vil gå langsomt. Det er svært at ændre de højere kasters måde at tænke på. Det er ikke muligt at snakke direkte med børnene fra højere kaster eller deres forældre, men det er muligt at snakke med lærerne. Strategien er, at få lærerne til at stoppe med at separere eleverne. Kumar har i sinde, at gøre alt hvad han kan. Ikke kun med dette projekt men med mange ting, også ift. at skaffe community certifikater, for uden kan børnene ikke gå i secondary skole eller uddanne sig videre. I de andre landsbyer har de fleste fået deres certifikat, ikke alle men de fleste, men i den anden landsby vi besøgte dagen før, har ingen fået certifikatet endnu. Staten skaber problemer ved at spørge om, hvorfor det er Kumar, der ansøger om certifikaterne, og ikke landsbyboerne selv, der gør det. Det er også et problem, at når collectoren kommer til landsbyen, for at undersøge den i forbindelse med godkendelse af certifikaterne, er der ingen mennesker i landsbyerne, fordi de er taget væk for at arbejde. Det er den undskyldning, collectoren bruger til at lukke sagen. Han beskylder Kumar for at snyde, fordi hvordan kan han udstede certifikater, hvis der ikke er nogen mennesker i landsbyen. Men der er ingen jobs i landsbyerne, så beboerne er nødt til at tage væk derfra for at arbejde. Udefra ser det ud som om, det bare er et certifikat, men indefra er der så mange problemer med det, og Kumar står i midten af landsbyerne og collectoren. Han er bekymret og har det dårligt over, at han ikke kan skaffe certifikaterne, for uden dem, kan landsbyen ikke komme videre, f.eks. har de ikke mulighed for at få kørekort til lastbil. RPWO har været i alle landsbyer i 12-15år. For at få kørekort til lastbil skal man have studeret op til 10. klasse. Det er muligt at gå på Open University. Han har bedt nogle af beboerne fra landsbyen om at komme i morgen så de kan tjekke processen, for måske behøver de ikke certifikatet for at læse der, men bare bevis på at de har studeret/deres klassetrin.

I alle disse år har RPWO arbejdet for rettigheder men aldrig uddannelse, så de lærer mange nye ting og oplever mange nye udfordringer hele tiden.

Siden sidste år er det gået godt, og de gør alt hvad de kan, for at gøre gode ting for folk, men de oplever altid nye problemer, så alting er blandet. De arbejde videre med at opnå deres vision. I den første landsby har de skaffet 60 community certifikater. I den tredje landsby har de ansøgt om en brønd og en lille manuel traktor. Kumar viser os en ansøgning, de har fået fra en kvinde, der gerne ville undervise på tuition centret i landsbyen, men hun fik i stedet for at job i en bank. De har reddet en dreng, der arbejdede i bonded labour. Nu arbejder de på at skaffe penge til ham, men det er op til Welfare Department om at afgøre sagen. Præmiereministeren har lavet en ordning med gratis huse til Tribals. 160 personer har ansøgt om denne ordning (ansøgt i november 2016), men venter stadig på resultatet. Selvom de har ansøgt, skal de konstant

hen og snakke med officererne, for at få dem til at håndtere ansøgningerne, ellers kigger de ikke på dem. I den tredje landsby har 35 huse fået patta. De 35 havde ansøgt om statens ordning Modern Village, som består af et hus, god vej, busforbindelser, vand, en ko pr. husstand, skole og elektricitet, men de fik afslag, og fik i stedet for kun patta. Nu har de indleveret 16 ansøgninger om at få et hus, men det er en lang og kringlet proces. I den første landsby vi besøgte har de fået huse af staten. De skulle også selv bidrage til husene, så Kumar hjalp med at få et lån i banken. Kumar forklarer, at der er tre forskellige ordninger for huse. Der er central government scheme, Indra Memorial Scheme, som er for alle under fattigdomsgrænsen. De får 175.000 til et hus, hvilket ikke er nok til at bygge et hus, så selvom staten siger, det er gratis, skal folk selv bidrage med penge til opførelse af huset. Anden ordning er state government og hedder Green House. Her får man 230.000 til et hus med solceller. Denne ordning er også for folk under fattigdomsgrænsen og findes kun i Tamil Nadu. Den sidste ordning er Welfare Department og kun for Tribals. Her får de 400.000 rupees til et hus. Om både den første og anden ordning fortæller Kumar, at man ikke vil få hele beløbet, fordi man skal betale bestikkelse, ca. 30-40.000 rupees, ellers får man ikke et hus. Derudover er det også sådan, at man kun får et hus gennem reference. I den tredje landsby vi besøgte med RPWO fik de fire huse i løbet af sidste år. I alt har RPWO været med til at skaffe omkring 180 huse på 18 år. Derudover har de hjulpet omkring 200 med at få patta.

Det sidste år har RPWO også afholdt træninger for ledere og ward members, for at gøre folk klar til valget, selvom regeringen ikke at udskrevet det endnu. I træningerne lærer de folk om deres rettigheder og ansvar hvis de vinder: hvad kan de opnå, hvordan de stiller op, for hvis man ikke gør det rigtigt, bliver man ikke godkendt. Nogle gange kalder de alle folk til et sted og snakker. Hvis folk ikke kan komme til det sted, går de direkte ud til dem og snakker, det kommer an på landsbyerne, hvis de er i nærheden af hinanden, bringer de dem sammen, hvis de er langt fra hinanden, snakker de med dem separat. De forventer, at valget vil blive udskrevet og afholdt i marts. Folk snakker, men de er ikke sikre på om regeringen tillader det.

Om samarbejdet med Svalerne siger Kumar, at Svalerne er grunden til, at RPWO vokser. Svalerne har gjort et stort stykke arbejde. Kumar har ingen klager, men når de oplever problemer, kan de kun dele dem med Svalerne, Svalerne er de eneste, han kan dele sin smerte med, de eneste der lytter. Kumar fortæller endnu engang, at det er hans mangeårige drøm at etablere et hostel. Siden forældrene ikke er i landsbyen til at motivere børnene til at gå i skole, er det bedre de bor på hostel, og måske kan folk udefra også komme derhen og studere. Det vil koste ca. 5.000.000 rupees for at købe 1 acre land, bygge stedet, betale arbejdere. Derefter vil der være faste udgifter til mad, medarbejdere etc.

Svalerne har givet det samme beløb i 18 år, men priserne her i Indien stiger, er det et problem? Kumar svarer, at der er en masse økonomiske problemer. F.eks. for en ansøgning skal man tage mange fotokopier, og tage frem og tilbage til kontoret mindst ti gange, hvilket koster penge i transport og for mad. Svalerne har fastsat beløbet, så de kan ikke bede om mere, men de har mange udgifter, som de skal dække. Som det er nu, tænker de meget på, hvad de bruger penge på, so hvis beløbet bliver forhøjet, ville de ikke være lige så pressede.

Vurdering

Kumar driver det samme "rettighedsbaserede oplysningsarbejde" som f.eks. SEAS, der som tidligere nævnt mest dækker støtte til registrering af SC/ST folk som socialt støtteberettiget. Det er dog svært at lave en direkte sammenligning mellem SEAS og RPWO, da SEAS har det med at sprede sig ud over rigtig mange landsbyer, mens RPWO har fokuseret på de samme 15 landsbyer i 18 år. Når Kumar således kan fremvise et væld af huse og andre velfærdsgoder, RPWO har klaret at skaffe til landsbyerne, og med Mrs. Mutthu har en politisk stærk rollemodel for Irulaerne, er det resultater der har taget mange år og vedvarende arbejde på samme sag. Det er da også slående, at en af de landsbyer vi besøger og som RPWO har arbejdet i for 15 år, endnu ikke har fået "community certificate" og dermed ingen chance for at få del i bare den mest basale socialhjælp. Det er dog ikke her Kumar og RPWO stopper deres arbejde og indsats for Irulaernes kår. Netop i lyset af de kæmpe udfordringer der er forbundet med det rettighedsbaserede oplysningsarbejde, har Kumar ønsket at skifte fokus over på børnenes uddannelse og har dertil fået en bevilling fra Svalerne sidste oktober. At der også her har været udfordringer med især at finde lærere, er en sag. Det er dog tydeligt at der er stor motivation for sagen både hos børnene og RPWO's side og det var dejligt at se, der allerede viste sig de første resultater efter så kort tid. Vi ønsker RPWO og projekterne alt godt fremover!

5. CPPD – Centre for People’s Participation and Development

CPPD er en for Svalerne relativ ny partner, som vi har støttet siden 2016. De er meget spændende at besøge, da de lige var startet op nogle måneder forinden Svalerne besøgte dem første gang i februar 2016 og vi således har haft mulighed for at følge dem lige fra starten. De har været i en rivende udvikling lige siden, som vi har kunnet være vidne og del af – og et sted hvor informationer har stået i centrum under besøgende i stedet for højtidelighed og partnerskabslighed blandt andet afspejler sig i at samtalerne foregår i bogstavelig øjenhøjde og der er sparet for tørklæde overrækning, mens lederen Sekar sætter sig i autorickshaven sammen med os og faktisk taler med os, når vi kører ud til landsbyerne.

Besøg 25/01/2018

CPPD har fået nye lokaler siden sidste år. De har første salen af en bygning, hvor de har indrettet to store lokaler med symaskiner til at undervise kvinder i at sy tøj. De har et lille lokale med plastikstole, som er der, vi holder vores møde. Og lokalet ved siden af, er endnu ikke taget i brug, det skal bruges til rådgivningscenter, og det skal vi være med til at åbne efter vores møde.

Sekar fortæller at sidste år, var de et lille team, nu har de ni ansatte.

CPPD har været med til at starte SHG's for kvinder, lige nu er der 15 fungerende grupper, Badiyam. De seneste år har der været problemer med tørke i Tamil Nadu, det er sværere at dyrke afgrøder, så

landbruget er blevet reduceret. CPPD har startet sykurser for kvinder, for at give dem en mulighed for at tjene ekstra penge, til at dække deres udgifter, som de ikke længere har mulighed for at dække gennem landbrug. Når de har lært at sy, har de mulighed for at arbejde hjemmefra, eller de kan gå sammen om at tage større ordrer. Der er i alt 240 kvindelige placements.

CPPD har fået støtte af staten til at starte dette kursus. Første hold af 30 elever starter kl.9.30. Der er fire trænere. Andet hold starter kl.12.30-5.30. Træningen varer 95 dage, 380 timer. For at blive certificerede skal de i slutningen af kurset igennem en lille prøve. Alle kvinderne er under fattigdomsgrænsen, de er udsatte kvinder og nogle er enker.

Ifølge Sekar er kvinder mere udsatte, og de mangler et sted, hvor de kan dele deres udfordringer og oplevelser. Derfor har CPPD besluttet at åbne et rådgivningscenter med uddannede rådgivere. De planlægger også et program på kvindernes internationale kampdag d. 8 marts i år, og de vil lave en pamflet om beskyttelse af pigebørn, ligesom de sidste år lavede en pamflet om kvinders rettigheder, som vi fik tildelt under mødet. Fin lille pamflet med Svalernes logo på forsiden, men den er desværre kun på tamil.

Fra februar planlægger CPPD at afholde computer undervisning for handicappede. Hvis de har bestået 10.klasse, kan CPPD hjælpe dem med at finde et job. Centeret for undervisningen er ved at blive gjort klar, og det vil være tilgængelig for handicappede.

Ved at samarbejde med staten er det muligt for CPPD at give indkomstgenererende tilbud.

Sekar fortæller at vi i dag skal besøge en Irula landsby tæt på kysten, hvor de lever af at fange krabber. De fisker og blindfisker i floder og backwaters. Traditionelt set er de jægere, men det er blevet ulovligt i Indien, så derfor skiftede de til at fiske og arbejde i bonded labour i murstensfabrikker. Landsbyen var meget påvirket af tsunamien i 2004. Efter tsunamien har de fået hjælp af CARE India. De er semi-nomader, der rejser rundt. De bliver ikke et sted mere end seks måneder af gangen, men siden tsunamien har de fået et hjem. De har endnu ikke fået community certifikat, men CPPD forsøger at få børnene i skole. De arbejder med at opfede krabber. De får krabberne fra havet og opdrætter dem i backwaters, og så deler landsbyen indkomsten. Det er tolv kvinder, der styrer det.

Vi spørger ind til, hvad pengene fra Svalerne går til, når CPPD også får støtte andre steder fra. Der bliver svaret, at Svalerne hjælper med at støtte mobilisering. Det er vigtigt, at gøre kvinder økonomisk uafhængige, det er den holistiske måde at hjælpe dem, at styrke dem med indkomst, så vil familiemedlemmer støtte dem. CPPD analyserede landsbyen, for at finde ud af, hvad der passede til dem, og hvad de havde brug for, for de pålægger ikke nogen noget, det burde ikke være en byrde, men noget de gerne selv vil have. CPPD prøver på at få mere støtte. CAP, en fransk Ngo med kontor i Pondicherry, giver gruppestøtte, de vil måske hjælpe 32 kvinder. CARE India trak sig ud af Tamil Nadu, men bad CPPD om at blive i landsbyen, Kalaynagar, der ligger i Killi. Der er to typer Irulaer: dem der fisker eller jager, og dem der samler honning og jager lidt.

Så er mødet slut, og det er tid til, at Morten og jeg skal klippe båndet til det nye rådgivningscenter for kvinder. Vi får en saks i hånden, og alle klapper og tager billeder.

Landsbybesøg

Der bor 165 familier i landsbyen. Der er en SHG med tolv medlemmer. Uthra er lederen af den. Beboerne i landsbyen migrerer for at finde arbejde. De giver hver 100 rupees om måneden til opsparing. De tager referater af de møder de holder, og de viser os bogen med noterne og navnene på medlemmerne. De kan kun hæve penge fra deres fælleskonto med tilladelse fra hele gruppen. Pengene de sparrer sammen, bruger de på uddannelse og uforudsete udgifter. Før var der 100 familier, og de har boet her i mere end to generationer. Inden tsunamien boede de i hytter, bagefter fik de huse af CARE India. Beboerne i landsbyen arbejder som kuli eller fiskere. Kvinderne blindfisker og tjener ca. 200 rupees om dagen. De har fået undervisning i at sparre penge. Mændene tager ud med robåd og fisker. Kvinderne arbejder med landbrug, men det er kun sæsonarbejde. De planter og høster afgrøder. For to generationer siden hentede de honning i skoven, men der er ingen skov her i nærheden, der er for mudret, så ingenting vil gro. Uden certifikat, kan børnene ikke studere videre end til 10.klasse, kun ved at betale men de har ikke nogen penge. Når officererne skal godkende community certifikatet for Irulaer, vurderer de om personerne er Irula ud fra deres fysiske træk. Til dette bruger de et 100 år gammelt dokument, der beskriver trækkene, men disse har i mellemtiden ændret sig. Så når kvinderne fra landsbyen tager hen og ansøger om certifikatet, siger officererne til dem, at de ikke ligner Irulaer.

I landsbyen fortæller de, at der er sket mange forandringer efter CARE India var til stede. Familierne migrerer, de tager af sted i 3-4 måneder og kommer tilbage. De samler muslinger et andet sted end her. Der er en agent, der kommer og henter dem og tager dem hen til arbejdet. Der er skole op til 8. klasse her, og op til 10. klasse i nærheden af landsbyen, men når familierne migrerer for at arbejde, dropper børnene ud af skole. CPPD ser uddannelse som den største udfordring, når de ikke har community certifikat. I fremtiden håber de på, at børnene kommer tilbage i skole. Der er et par børn, der går på college, men det er et problem, fordi de er nødt til at låne penge.

Vi besøger en mand ved floden, som opdrætter krabber. Krabberne skal plejes 24 timer i døgnet. Både fordi de konstant skal vaskes, men også fordi de risikerer at blive stjålet om natten. Der er syv grupper og syv søer, men fordi det er for svært at tage sig af krabberne, er der kun denne mand tilbage, der arbejder med krabber. Oprindeligt blokerede de floden med net, hvor krabberne kunne vokse, men folk kunne skære hul i nettet og stjæle krabberne. Så de etablerede en sø, hvor krabberne kan vokse og blive fede. Han køber små krabber af fiskerne for 100-200 rupees alt efter deres alder, og så lader han dem vokse her. En baby krabbe på 400g køber han for 400 rupees, beholder den i 40 dage, og sælger den for 900 rupees. Han har plads til mere end 300 krabber af gangen, da han har 1200 square feet. Han fordrer dem fisk om morgenen, de små fisk som fiskerne lader gå til spilde.

Efter en lækker frokost med CPPD i Chidambaram, hoppede vi på bussen tilbage til Pondicherry. Dette var vores sidste partnerbesøg.

Vurdering

Ligesom de sidste år, brugte vi kun én dag på at besøge CPPD, da det helt fra starten var tydeligt at der her er en organisation der ved hvad de laver og har styr på tingene – og vi vurderede, der ikke har været brug for et længere besøg, for at finde ud af hvad der er sket siden sidst, og hellere ville bruge vores tid og kræfter andre steder. Det samme gjorde sig gældende den her gang og igen blev vi ikke skuffede. Den eneste bekymring i forhold til CPPD der kom(mer) op, er om CPPD allerede er blevet ”for stor” til Svalerne – altså om vores forholdsvis lille bidrag overhovedet gør en forskel i CPPD’s samlede budget. Hertil svarede Sekar tydeligt, at Svalernes bidrag har og er uundværligt for at komme i gang og holde alle projekter kørende, idet deres andre donorer typisk ikke giver bidrag til f.eks. administrationsudgifter. Vores anbefaling går derfor på at fortsætte støtten til CPPD og bruge mere tid hos dem næste gang, for at samle gode historier, eksempler og information.